

И тъй, у всинца ни трѣбва да има добри обходи. Ние, съврѣменнитѣ хора, сме много лековѣрни, вѣрваме повече на външнитѣ проявления. Ние вѣрваме, че единъ човѣкъ страда много, ако плаче и вика. Не е тъй. Дълбокитѣ страдания на човѣшката душа не могатъ да се изразятъ съ викане. Дълбокитѣ рѣки шумъ не правятъ, малкитѣ рѣкички много шумъ правятъ. Въпросътъ сега е тамъ, дѣто всички казватъ, че свѣтътъ страда много. Кои нѣма страдания? — Всѣки има страдания. Ние сме пратени отъ небето да благоуваме ли? — Не, да се учимъ. Въ първо врѣме, човѣкъ за да научи нѣщо, трѣбва да има извѣстни лишения. Лишенията сж единъ врѣмененъ методъ. Тия врѣмени лишения, тия врѣменни скѣрби ще създадатъ въ човѣка единъ характеръ, съ който ще го въведатъ въ царството Божие. Надъ него седи единъ великъ свѣтъ. Ученитѣ хора не се спиратъ прѣдъ този свѣтъ. Ако питамъ всички учени хора, дали тия слѣнца сж населени, ще ми кажатъ, че сега не сж населени, а за въ бъдеще — не знаятъ. Не, тѣзи планети, тѣзи слѣнца сж населени съ сжщества отъ различна интелигентностъ. Не е въпросътъ, какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сж разумни сжщества и принадлежатъ къмъ една човѣшка раса. Тази човѣшка раса сжествува не само на земята, не само на слѣнчевата система, тя сжествува и въ Сириуса, тя се намира и въ по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. Слѣдъ като завърши човѣкъ своята работа на земята, какво ще прави? — Ще го пратятъ на друга нѣкоя планета, на небето още нѣма да отиде. Слѣдъ всѣко умирање, ще ходи отъ система въ система, докато се изра-